

ROK PLNÝ NADĚLOVÁNÍ

Text JIŘÍ ROTH

NĚKDY NA JAŘE MI Jirka Langmajer říkal o nové hře Ani za milion, kde by měl hrát se svou životní partnerkou Adélou Gondíkovou. Premiéra se koná sice až 21. listopadu, ale v době, kdy jsme fotili tuhle fashion, neuměli oba ještě ani slovo. Zkoušky totiž měly začít až koncem září, takže v době, kdy čtete tyto řádky, Jirka s Adélou pilně biflují svůj text. Tak jsme si trochu pokecali o pracovních povinnostech a radostech, které na Jirku čekají, a protože jsme byli u nich doma, chvílemi do toho zasáhla i Adéla Gondíková.

To se asi těšíš na takovou oddychovku, ne?

Já už léta v Divadle Palace hraju v tvých očích možná oddychovky, ale většinou v nich mám hlavní roli, a to úplná oddychovka není. Je jasný, že proti Mefistovi možná ano, protože jsou to komedie, jezdíme s tím všude možně, lidi se bavěj, takže se bavíš i ty, ale ne vždycky je to role, kterou můžeš hrát i s prstem v nose. Tak to není. Úplnej oddech to není. Navíc bavit lidi dneska už není moc jednoduchý. A tak je to i s tou naší novou hrou. Až budeme mít s Adélou za sebou patnáct dvacet repríz Ani za milion, tak to bude oddychovka v tom smyslu, že už budeme umět těch sedmdesát stránek dialogu, budeme už vědět, kde se lidi smějou, jaký jsou na to reakce, a už se na to budeme těšit. Ale já z toho mám větší hrůzu, než kdybych zkoušel Richarda III. Protože toho se dokážu naučit sám i před první čtenou, kdežto tohle se sám naučit nedokážu. Máme text rozdělený padesát na padesát a musíme spolupracovat.

Tak alespoň to, že budete hrát s Adélou, bude příjemné, ne?

Ale jo, taky jsem si tu hru nadělil. To říkám všude. Den po mých devětačtyřicátých narozeninách, tedy 4. června, začala moje sezona, který říkám „padesát“. A řekl jsem si, že si v tý sezoně nadělím spoustu hezkých věcí. Jedna z nich by měla být právě to, že si s Adélou uděláme svoje vlastní představení. Což představuje dvě strany mince – na jedné straně je fajn, že budeme spolu hrát, jezdit spolu v autě a pořád spolu, ale zároveň přesně totéž by se mohlo stát kamenem úrazu, že se začneme tak štvát, že spolu nebudeme ani moct hrát, ani jezdit autem a nebudeme z toho mít žádnou radost. Přesto přese všechno jsem do toho šel. Aduš byla zdráhavější, ale já si to přál. Zajímavé na té hře je, že to napsali dva mladí čeští herci – Michaela Doležalová a Roman

Vencl. Už se to hrálo na Slovensku ve Studiu Národního divadla. Celý příběh se odehrává na majáku. Režíruje to můj letitej kamarád Petr Hruška.

Nadělil sis tuhle hru, a přesto z ní máš hrůzu...

Adéla Gondíková: Já se bojím ještě víc než Jirka. Protože Jirka má daleko větší zkušenosti. Komedii se sice věnuju taky dlouho, ale tahle je trochu jiná.

JL: Adéla to bude mít těžký. Celý léta je využíváná u divadelní společnosti Háta jako taková kominda, kdežto tohle je francouzská panička s vychováním... Ale já konečně – a to je na tom pro mě to nejdůležitější – konečně nehraju stárnoucího chlípnicka. Protože většinou v každý podobný hře představuju profesora v letech nebo někoho podobného, mám ženu, nebo milenkou, nebo obojí a celý děj je na tom založený. Jenom se mění prostředí – většinou jsou to interiéry, byty, lofy, ale tohle je uvnitř majáku. To mi taky přijde zajímavý. Ale hlavně je to po letech příležitost, jak si zahrát něco trochu jinýho.

Když bereš novou roli, opouštíš jinou?

JL: Ty hry se hrajou tak dlouho, dokud na to lidi choděj. Já mám tu výhodu, ale taky nevýhodu, že za celý léta v Palacu měla derniéru jenom jedna hra. Jinak je pořád hrajeme. Osm deset let a jednu už dokonce třináct let.

AG: My to máme u Háty taky, hraje se to tak dlouho, dokud se platí práva. Po určité době se musí říct, jestli to není ohraný – pak se to buď stáhne, nebo se lidi přeošaděj... U Jirky je to tak, že on zůstává a herečky kolem se mění.

JL: Jednou jsme museli derniérovat hru Když Harry potkal Sally. To byl jinak moc slavný film, dostal Oscara za scénář. Tak tu jsme museli zrušit na příkaz z Ameriky, protože asi budou točit remake. Do derniéry jsme dali jenom hru Pohled a budeš udiven, jinak všechno, co jsem kdy naskoušel, furt hraju a ještě minimálně jednu sezonu hrát budu. A v některých hrách se mi protočily třeba tři herečky.

AG: U divadla je zvláštní, že ženský se většinou točej a chlapi zůstávají. Na ně se to i prodává, jako se hry prodávají na Jirku.

JL: Ale pozor, tuhle novinku, o které mluvíme, nebudeme hrát v Divadle Palace. Dali jsme se dohromady s Michalem Mazačem, který má pod sebou malý Divadlo v Rytířský. Změnil jsem tak nejenom hřiště, ale i produkci. Já jsem za ta léta v Palacu zvyklej mít pořád plno, ale tady nevím. I když obě veřejné generálky jsou vyprodáný, tak si nejsem jistej, jak se to bude prodávat dál.

Ale pořád jsi Jirka Langmajer...

JL: To nic neznamená, zkazit to můžu i tak.

AG: U divadla se to fakt nikdy nedá odhadnout. Jsou hry, které hrajeme stokrát, ale ne každá hra je šlágr.

JL: Třeba lidí ani nebude zajímat, co jim my dva budeme předvádět.

AG: Pravda je, že máme tak plný termíny dalšími aktivitami, že se do nich s touhle hrou jen těžko vejdem. Budeme rádi, když to odehrajeme třikrát v měsíci.

JL: My už to máme prodané a ještě jsme se nenaučili ani slovo. A do toho točíme ještě film.

Oba dva?

AG: My jsme se prostě rozhodli, že už budeme pořád spolu.

JL: Tak dlouho, dokud se lidem nezhrusíme. V tom filmu budeme hrát manžele. Dělá to debutující paní režisérka.

To z toho nemáš strach?

(Odpovídá už jenom Jirka). Samozřejmě z toho mám obrovské strach. Ale protože mou manželku bude hrát Aduš a ještě se v rámci natáčení podíváme na Kanáry, kde jsme ještě nebyli, tak jsme si po přemýšlení, kdy jsme rozebírali pro a proti, řekli, že to zkusíme. Rád bych potom řekl, že to je další z dáreků.

Kolik sis těch dáreků nadělil?

První zásadní dárek, co se týče umělecké branže, je rozhlasová dramata Cyrana. Jsou to dvě výsostné hodinovky, krásnej, ale

velmi těžkej překlad Vrchlického, který upravoval a režíroval Tomáš Vondrovic, další z mých velkých přátel. Bude to na Vánoce jako hlavní program ČRo. Pak bych se měl vrátit jako host na jeviště Divadla Pod Palmovkou, který řídí nový ředitel, je tam nový management a noví herci. Já to tam mám moc rád, je to jako moje domovina. Do konce kalendářního roku bychom měli právě na Palmovce dělat s Petrem Zelenkou jako režisérem představení FUK, které se už hrálo v Českých Budějovicích. Tři ze čtyř herců, kteří to dělali, jsou už v angažmá Pod Palmovkou, já tam naskočím za toho čtvrtého, který do angažmá nešel. No a v únoru pro mě opět Tomáš Vondrovic napíše přímo na tělo hru k padesátinám. Prvního března by měla mít premiéru ve Viole.

O čem to bude?

O dandismu. Co je to dandismus. Prostě takový kurz dandismu.

Hmmm, na dnešní dobu trochu těžký téma...

No, jsem zvědavěj, ale Tomáš nepůjde pod a já taky nepůjdu pod. Měl bych mít ještě kolegu, který mi bude nahrávat, nebo já jemu, abych nebyl úplně sám, měly by v tom být i nějaký písničky, který bude skládat Emil Viklický.

Nečeká tě toho málo...

Ta sezona by měla bejt napraná mou intenzivní prací. Nazkouším tři divadla, budu točit film, natočil jsem Cyrana, kterýho v rozhlase hrál naposledy Karel Höger, další věc budu točit v Brně, v televizi běží sedmidílný seriál Labyrint, který režíroval Jirka Strach... Rád bych si chtěl pak trochu orazit. Můj sen je, že bych příští rok už vůbec nezkoušel, že bych jenom hrál, a když budu mít to štěstí, že bych něco natočil. Těch her už mám tolik, že bych dva tři roky nemusel nic zkoušet, a přesto bych byl pořád vytížený. Jedno se ale nezmění – tři čtvrtě roku dopředu si plánuju potápění. Minimálně jednou ročně se jedu potápět do světa. Naposledy jsem byl na Bahamách a už teď vím, že bych měl jet na přelomu března na Kubu na Jardines de la Reina, tam už bych jel potřetí. A jestli se všechno povede, tak v lednu zase vypadnu na dvacet dnů do Thajska, jako se mi to podařilo už dva roky předtím. Výhoda je, že pracuju s lidma, se kterými jsem schopen se domluvit a který mě nezneužívaj. Já jim to v divadle potom zase vynahradím. **†**